

Thanh Song ntkp

THU VỀ ẨM ĐẠM

(Lộc Lư – Xa luân Ngũ bộ)

1-

Thu về ẩm đạm cả trời sương!
Gợn nước lao xao khúc đoạn trường
Gối chiếc âm thầm nghe gió thắm
Phòng đơn lặng lẽ ngắm mây sông
Lìa loan chín suối đành chia ngã
Rã phượng ba sinh phải rẽ đường
Bấy kiếp nhân gian nhiều bất hạnh
Bao đời thế tục lắm thê lương.

2-

Lá úa vàng rơi ngập phố phường
Thu về ẩm đạm cả trời sương!
Đông tùng thu cúc tỉnh miên viên
Hạ liễu xuân mai nghĩa vĩnh trường
Kẻ chốn dương trần đà khác nẻo
Người nơi âm cảnh chẳng cùng phương!
Lâm râm khẩn nguyện cầu chư Phật
Phổ độ đời con hợp cội nguồn...

3-

Duyên phận khiến chịu cảnh Sâm Thương
Tránh được hay sao, hẳn khó lường!
Hạ đến miền man đày nắng gió
Thu về ẩm đạm cả trời sương!
Ngày qua tháng lại sầu canh vắng
Bác lụn dầu hao buốt dạ trường
Thơ cũ còn đây người khuất bóng
Đâu rồi kỷ niệm thuở văn chương.

4-

Những tưởng đôi mình vẹn lửa hương
Ngờ đâu anh lại sớm vô thường
Thiên nhai lối cũ lòng thêm giận
Hải giác đường xưa dạ cũng hờn
Đông mẫn co ro đầy giá tuyết
Thu về âm đạm cả trời sương!
Người nơi thượng giới mờ nhân ảnh
Kẻ chốn trần gian bóng đối tường.

5-

Đêm dài thôn thức ngậm ngùi thương
Biển ái nguồn ân khó đọ lường
Tưởng đã phai pha ngàn lối mộng
Nhưng còn phảng phất một mùi hương
Không gian bão tố hừng vô tận
Thời tiết mưa giông cũng bất thường
Lệ đổ ưu sầu ngăn chẳng được
Thu về âm đạm cả trời sương!

Thanh Song KimPhú

ĐÓA DẠ QUỲNH HƯƠNG

Đóa Dạ Quỳnh vừa mới mẫn khai
Hương thơm thoang thoảng mấy canh dài
Nhụy vàng thanh nhã càng lưu luyện
Cánh nõn trang đài lại đắm say
Nhắm nháp trà sen dù giản dị
Nhâm nhi bánh quế dầu sơ sài
Thương đời bạc mệnh nao lòng cảm
Trời bắt hoa tàn lụn sớm mai!

Thanh Song Kim Phú

TÌNH SẦU

(Xuyên Liên Vận)

Óng ánh bình minh đọng giọt sương
Đường xưa có kẻ đứng ven tường
Thương người chẳngặng nặng buồn trăm hướng
Tưởng bóng không thành khổ tứ phương
Vương mỗi sâu bi nhìn cánh phượng
Vương câu luyện ái ngắm hoa hường
Lương duyên lỡ dở vì mưa chướng
Thượng Đế sao bày cảnh nhiều nhưong.

Thanh Song Kim Phú

BÂNG KHUÂNG KỶ NIỆM

Đường xưa tĩnh lặng giữa trưa hè
Chợt trời vang rền điệu nhạc ve
Đôi bước chân ngà tim thấp thỏm
Ngóng theo vóc ngọc dáng e dè
Tóc dài mấy độ đùa tia nắng
Áo trắng bao mùa cột lá me
Tự Đức về thăm giờ chẳng gặp
Bâng khuâng ai đó nhớ không nè!

Thanh Song Kim Phú

ĐỒ PHỦ **AN BẢN LẠC ĐẠO**

Dòng xanh lặng lẽ bọc quanh vòng
Dân rỗi nông nhàn, xóm phía trong
Én đậu rường nhà che nắng hạ
Âu vờn bến bãi rợp bờ sông
Vợ già đứng kẻ bàn cờ mới
Con trẻ ngồi nung lưỡi móc cong
Lương thực thuốc thang bằng hữu giúp
Thân còm cõi bệnh há còn mong.

Thanh Song Kim Phú

THANH SONG **AN BẢN LẠC ĐẠO**

An bản lạc đạo sống thong dong
Vạn sự tùy duyên thỏa tác lòng
Sách dạy thiên nhiên hằng tự hữu
Thầy truyền vạn vật vốn giai không
Chuông chiều mõ sớm tìm thanh tịnh
Kệ tối kinh khuya lánh bụi hồng
Phù thế nan trường xin chớ luyến
Con đường giải thoát kiếp này xong...

Thanh Song Kim Phú

KÍNH TIỄN ĐẠI SƯ HUYNH

Trăm năm cát bụi sẽ về đâu
Chẳng đủ duyên may lỡ nhịp cầu
Hát nói cao nhân ngời ánh ngọc
Thi thơ trường lão rực màu châu
Thương quê đất khách lòng trần trở
Nhớ nước tha phương dạ khổ sầu
Chiến tích oai hùng trang sử viết
Tâm hương kính tiễn với buồn đau.

Thanh Song KimPhú

CẢM HOÀI

(Tung Hoàn Trục Khoán)

"Quốc Thù Vị Báo Đầu Tiên Bạch
Kỷ Độ Long Tuyền Đới Nguyệt Ma"

Quốc biến gia vong vẫn nại hà
Thù nhà nợ nước vịnh thù ca
Vị ân dạ vừng ân nào thiếu
Báo nghĩa gan bền nghĩa vẫn đa
Đầu quý tiểu nhân vào hỏa ngục
Tiên đăng hào kiệt chiếu yên hà
Bạch như bạc tóc đời trung liệt
Kỷ Độ Long Tuyền Đới Nguyệt Ma

Thanh Song Kim Phú

NGÀY XUÂN THƠ THẦN

(Ngũ Thủ)

1- Nhớ Tết trông hoài áo Mẹ khâu
Đường kim loang loáng ánh tim dầu
Án cần vuốt mũi...chờ thêm chút
Từ tốn xoa đầu...đợi ít lâu
Cảnh khiến bình an thành gió bão
Đời xui bãi biển hóa cồn dâu
Ngùi thương mộ Mẹ giờ hoang vắng
Giọt tủi con trào lệ ứa mau.

2- Người xưa đã đến chốn thiên đường
Em lại đang dầu dãi gió sương
Tết đến khuôn vàng phai bóng nguyệt
Xuân về nét ngọc ủa vàng dương
Xa bầy yến vẫn hằng lưu luyến
Lê bạn oanh còn mãi nhớ thương
Đất khách thân côi sầu viễn xứ
Phòng đơn giá lạnh buốt canh trường.

3- Tết đợi ai về nắm chặt tay
Xuân trao tâm sự thiết tha này
Niềm thương nén lại người đầu biết
Nỗi nhớ dâng trào bậu có hay
Mãi sợ thay mùa đông ủa lá
Hàng e đôi tiết hạ tàn cây
Ngờ đâu hạnh phúc như ảo ảnh
Một thoáng anh đã khuất nẻo tây.

4- Mãi nhớ người thương nhớ ngút ngàn
Đầu xuân viễn xứ đón mùa sang
Quần nhung áo lụa lười trau chuốt
Má phấn môi hồng biếng điểm trang
Bến Giác ai về vui rẽ lối
Sông mê kẻ ở túi chia đàng
Anh đi hạc tiễn miền tiên cảnh
Em vẫn trông phà để quá giang.

5- Xuân này chẳng biết đã bao xuân
Trừ Tịch khoan thai đến thật gần
Làn khói vờn quanh hình phụ mẫu
Mùi hương tỏa khắp ảnh thân nhân
Đêm ngày chuyển vận đời phai ủa
Thời tiết vẫn xoay tóc rụng dần
Thành bại công danh là ảo ảnh
Bạc tiền tụ tán tựa phù vân!

Thanh Song Kim Phú

TÂM SỰ CỦA HAI NGƯỜI

Ba năm chờ đợi mong manh
Cuối cùng - Em đã trở thành cố nhân
Trời Lạc Dương vẫn trong xanh
Mây Lạc Dương vẫn xây thành non cao
- Tìm em biết ở nơi nào
Anh đành chôn mỗi tình đầu trong tim.
- Sao anh không xuống đây tìm?
- Anh nghe tin báo em yên phận rồi!
Nhìn nhau chỉ biết kêu Trời
- Xưa khôn anh đã không rời xa em.
Bây giờ hơn bốn mươi năm
Nghĩ ra mới thấy sao mình ngu ghê!
Bốn mươi năm! Sắt cũng mềm
Và rồi, son cũng bên thêm nhạt phai
Nghĩa ân chất chứa thêm dài
Cho tim mình vẫn thương hoài duyên xưa!

Thanh Song Kim Phú

Tôi không phải là người tin dị đoan, nhất là những việc thần kỳ huyền bí thì tôi lại càng không tin. Từ khi còn nhỏ, có vài lần, Mẹ dắt tôi đi theo bác Năm, bạn của Mẹ trong cư xá TĐ, cúng viếng một am miếu nghe đồn rất linh thiêng. Tuy Mẹ không tin, nhưng Mẹ vẫn đi với bác. Còn tôi chưa đủ lớn để hiểu biết linh thiêng là thế nào, chỉ biết đi theo Mẹ.

Miếu nằm sâu trong đường Ngô Tùng Châu, phải đi bộ một khoảng khá xa khi xuống trạm xe buýt tận ngoài đường L.Q.Định / N.T.Châu, Bà Chiểu. Hai bên con đường dài hun hút, mọc đầy những bụi tre mỡ rậm rạp; vào mùa nắng, tre khô cằn, xác xơ với hình thù dị hợm. Ngôi miếu khá rộng, được gọi là miếu Ngũ Hành hay Ngũ Linh Cảnh. Tôi thấy buồn cười khi mọi người cung kính trước người phụ nữ bệ vệ, cô Năm hay là Cốt Cô, cái mặt khá to, môi hơi dày. Cô mặc chiếc áo tơ mỏng vàng có bông, rộng và ngắn; bên ngoài bộ bà ba có vạt hò màu lam choàng qua trước ngực, dài chỉ đầu gối. Đầu trùm kín bởi cái khăn the đỏ chói, cô lâm râm khấn vái, chặm rãi quơ bó nhang tứ phía làm khói bay mù mịt trong am. Cô cắm nhang vô lư hương sứ thật lớn và mấy lư hương nhỏ trước mỗi hình tượng xong, phần còn lại cô phát cho mỗi người ba cây bèo:

- Mấy người thành tâm vái, muốn cầu gì thì cầu đi.

Mọi người sì sụp lạy. Tôi còn đang tần ngần thì Mẹ nhắc nhỏ “Bé Hai, lạy đi con.” Tôi vội vàng vái liên tu mấy cái...

Trong lúc cô Năm đang vắn vẹo uốn mình, miệng phán hỏi từng người, rồi mọi người tuân tự khúm núm nghe cô phán

trả lời, thỉnh thoảng mới có người đặt vài câu hỏi e dè, thì tôi đưa mắt nhìn quanh quất trong miếu. Trong miếu dùng màu vàng, nâu và đỏ hơi nhiều, nên trông tương tự mấy chùa người Hoa ở Chợ Lớn. Sau này lớn lên, đi du lịch khắp các tỉnh trên đất nước Việt Nam, tôi thấy ở đâu cũng na ná kiểu trang trí, thờ cúng giống nhau. Những việc xảy ra trước mắt, tôi ghi nhớ hết trong đầu, rồi về nhà thì thăm khoe với anh Hai Khương, con cô Sáu của tôi. Anh Hai chăm chú nghe tôi kể.

Sau đó không lâu, anh tò mò muốn coi cho biết, anh rủ tôi đi vô miếu cô Năm. Anh Hai là một Hướng Đạo sinh từ khi tôi còn bé xíu, bây giờ, anh đã lên Trưởng. Anh nhỏ con, da ngăm ngăm, mà trông anh rắn rỏi bởi cái cằm hơi vuông, chiếc mũi cao, đôi mắt sáng quắc.

Anh em tôi đi xe bus đến miếu cô Năm, gặp lúc cô đang bận khách, có mấy người vừa quỳ lạy vừa thưa hỏi công việc. Anh lén rút cây nhang cọng tròn đang cháy còn non phân nửa ngoài gốc cây me trước sân miếu dấu trong tay trái. Anh kéo tôi đi vô miếu, ấn vai tôi, bảo quỳ gần sát cửa, còn anh len lên ngồi xếp bằng sát tường, gần chiếc ghế của cô Năm. Cô Năm đang "lên Đồng", đầu phủ chiếc khăn đỏ như mọi khi. Sau lưng cô Năm có bốn năm người phụ nữ sồn sồn đang quỳ mọp xuống đất nghe cô Năm phán hỏi. Bất chợt, tôi thấy anh Hai kín đáo dí cây nhang vô sau đùi cô Năm. Tôi còn đang lạ lẫm trở mắt nhìn, thì tôi nghe tiếng cô hự một cái khá lớn, rồi dùng tay phủ lia lia... Tôi còn chưa biết át giáp gì thì anh Hai bò nhanh ra, nắm tay tôi kéo lên, lôi tôi đi thật lẹ ra khỏi sân miếu. Quãng cây nhang tắt ngúm xuống đất, anh bắt đầu kéo tôi chạy mhamh, một khoảng xa. Khi biết không có ai đuổi theo sau lưng, anh mới dừng chân cho tôi thở. Anh không nói gì, chỉ tùm tùm cười, khi về đến gần nhà, anh mới lên tiếng:

- Bà Năm đó lên đồng giả, chớ hông phải thiệt.

Tôi hỏi:

- Sao anh Hai biết?

- Nếu bà lên đồng thiệt thì khi anh chích cây nhang vô đùi bà, bà đâu có biết đau. Đàng này bà hự một cái, phủ tay lia lia...

- Hèn gì. Anh Hai sợ bà chửi, nên mới kéo em chạy thực mạng phải hông?

- Ủ, nhưng em đừng mét Cậu Mợ. Cậu Mợ rầy anh...

Bí mật này, chỉ hai anh em tôi biết. Cũng từ đó tôi không tin vô chuyện đồng cốt, lẫn chuyện bói toán, vì anh Hai hay chỉ cho tôi mấy ông bà ngồi la liệt trước Lãng Ông Bà Chiêu, rồi gọi họ là thầy bà mu rùa. Họ đeo kiềng đen thui che mắt, chớ họ không có mù đâu. Họ chuyên bói ra ma quét nhà ra rác, gạt gẫm mấy người nhẹ dạ, cả tin như cô Sáu thôi.

Tháng 1/2000, anh Hai tôi từ Mỹ về thăm gia đình. Gặp lại nhau, anh còn nhắc tôi chuyện miếu Cô Năm ngày xưa, rồi 2 anh em cười khúc khích. Ba tôi đã nghe chuyện đó lâu rồi vậy mà bây giờ Ba cũng nghiêm nghị háng giọng, rầy: - Hai đứa bây thiết là quá quắt, còn cười được nữa?

Anh em tôi nín thính, nhưng trong bụng vẫn biết, Ba rầy vì không đồng tình việc anh Hai chích cây nhang vô ùi cô Năm. Ba cho rằng như vậy là vô lễ với bậc trưởng thượng và Ba cũng không đồng ý với Mẹ tôi đi đến những nơi như vậy. Từ đó, không thấy Mẹ đi nữa.

Đến khi tôi lấy chồng, lúc mới mang thai đứa con đầu lòng, thì trong tâm không yên bởi thấy chồng mình còn trẻ, khá bảnh trai, vui tánh, hiền lành, tốt bụng, siêng việc, lại ăn nói cũng có duyên. Khi ra thăm bà Cô ruột của Mẹ ở B.T.Xuân, Sài Gòn, thì các dì, em họ của Mẹ, rất cưng đứa cháu "tuổi trẻ tài cao", mới 20 tuổi, đã sắp làm mẹ. Các dì hay hỏi nhỏ tôi "Sao K. Phú dám để chồng đi xa một mình vậy, không sợ nó có người khác sao? Lính Thủy bay bướm lắm đó." Dì Chín còn tặng cho tôi bài nhạc mới ra lò khá hay, đúng hoàn cảnh tụi tôi: "Hoa Biển". Tôi nghe cũng lo lo, càng nhớ nhưng, càng vờ vờ, hốc hác... Cô tôi qua chơi, nghe Mẹ nóng ruột vì tôi ăn ít, có lúc bỏ cơm, sợ ảnh hưởng đến em bé. Cô bàn với mẹ, dắt tôi đi đến ngôi nhà xưa, có ông thầy bói quẻ Dịch, người ta khen hay dữ lắm. Tôi đi theo Cô, đi qua chiếc cầu ván bắt ngang con rạch trồng đầy rau muống, bước vô cánh cửa gỗ sơn đỏ, bên trong hơi tối, vì đang đi ngoài sáng vào. Một lúc sau, tôi mới nhìn rõ ông thầy, trông dáng đạo mạo với áo the đen mỏng, đội khăn đóng đen, như ông thầy Đồ, ngồi ở chiếc bàn gỗ dày sần sùi, trên có mấy quyển sách cũng cũ kỹ, cạnh bên, có nghiên mực tàu khô, có 2 ống tre vàng ó ửng mới thẽ tre dùng để xin xăm giống như bên Lãng Ông Bà Chiêu... Cô tôi nói ngày sanh tháng đẻ của tôi, rồi

ông hỏi tôi ngày sanh của chồng, tôi bảo chồng tôi không có ngày sanh ta, chỉ nghe Má chồng nói anh ấy sanh năm 1943, còn 3 ngày đúng ngày Noel. Ông dùng ngón tay bấm bấm, tính tính, rồi dở quyển sách có chữ Tàu chi chút ra tra từng trang từng dòng, rồi lại bấm tay tính toán. Tôi nghe ông nói với Cô nhiều lắm, nhưng tôi chỉ nhớ duy nhất có mấy câu mà chỉ với mấy câu phán này của ông, làm tôi chảy nước mắt. Tôi như không còn biết gì, không để ý đến gì, cho tới lúc chiếc xe xích lô chở Cô và tôi về tới nhà. Mẹ tôi hỏi:

- Sao chị, thầy nói sao, mà trông nó buồn xo vậy?

Cô tôi ngao ngán lắc đầu thờ dãi, kéo mẹ tôi đi thẳng vô nhà bếp, còn tôi thì đi vô bộ ván của mình, leo lên nằm khóc rầm rức... Ba tôi đi làm về, lái chiếc Peugeot 203 vô trong sân, đi ngang qua phòng tôi, nghe tiếng tôi sụt sịt... Tới bữa cơm, không thấy tôi ra ăn, Ba hỏi Mẹ, nghe Mẹ trả lời "Chắc nó mệt, lát nữa nó ăn sau." Buổi chiều, tôi cũng bỏ cơm, người rã rượi. Ba tra gan, sợ tôi bệnh, thấy mắt tôi sưng húp. Tôi cũng làm thình... Buổi trưa, gặp cô Sáu tôi qua chơi, Ba sinh nghi, gặng hỏi Mẹ:

- Sáng này chị Sáu qua dắt con bé Hai đi đâu vậy? Chắc lại đi coi thầy bói chớ gì. Ông nói cái gì mà con nhỏ bỏ ăn, khóc tới sưng mắt?

Mẹ sợ quá, không dám dẫu Ba, mới kể là Cô dắt tôi đi coi ông thầy bói quẻ Dịch, ở trong chỗ Khăn Đen Suối Đòn gì đó. Mẹ áp úng, không dám nói những gì Cô đã kể với Mẹ, chỉ bảo:

- Hồi trưa, chị Sáu nói em nghe không hiểu gì, đâu anh hỏi chỉ, sợ em kể lại, không đúng lắm.

Ba không nói không rằng, thay áo quần, ra lấy xe chạy qua Thị Nghè, không kịp ăn cơm, rước chị Sáu qua. Lát sau, tôi còn trong buồng, nghe tiếng xe Ba về, tiếng Ba la lớn:

- Vậy là chị giết nó rồi. Tôi chờ chị tới chỗ đó liền tức thì, tôi đốt sách của ông cho coi. Người ta đang có bầu, mà ông nói bậy bạ gì, cho con nhỏ khóc sưng mắt, bỏ ăn cả ngày nay. Mẹ con nó có mệnh hệ gì, tôi thưa ông ra tòa đó...

Cô tôi hoảng hồn năn nỉ Ba:

- Cậu đừng có nóng, chuyện gì cũng từ từ mà...

Ba la lớn:

- Từ từ cái gì? Con nhỏ nằm liệt kia, bỏ ăn bỏ uống. Chị biểu

tôi từ từ cái gì?

Mẹ tôi cũng nhỏ nhẹ can "Ba nó đừng nóng quá, ông thầy coi trong sách mà nói, chớ đâu phải tự ông nói." Ba rầy Mẹ: "Em còn bệnh hả? Sách gì? Sách gì mà nói tầm bậy, cho con người ta khổ sở như vậy? Ông nói hươu nói vượn, chớ sách vở nào nói." Tới nước này tôi hết dám khóc, đi ra nhà tắm rửa mặt, rồi lên nhà trên, lí nhí mời Ba Mẹ và Cô xuống ăn cơm. Mấy đứa em tôi đã được chị giúp việc cho ăn hết rồi, tụi nó xúm xít ngồi trên giường Ba Mẹ, im thin thít.

Sau bữa cơm, Ba gọi tôi lên phòng khách, có Cô cùng Mẹ, Ba mới từ từ trấn an tôi:

- Con đừng có nghe theo lời bói toán, đâu phải Thầy nói gì là đúng y cái đó! Sao con không suy nghĩ, nếu có chuyện gì, hay con đại dột, thì ai là người khổ trước? Chính là con, là chồng con, rồi Ba Mẹ nữa. Thằng Thiện không có ngày giờ sanh chính xác, làm sao mà coi chớ? Đã vậy, tụi con mới cưới nhau có nửa năm, hai đứa còn trẻ, mà ông nói vô lý không? Bảo con có 2 đời chồng, chồng lại có con trai con gái riêng? Quê gì mà nói bậy bạ vậy? Con mới cần bầu mấy tháng, phải biết suy nghĩ cho mình, cho con mình, có đâu vì cái câu nói ba trộn của mấy ông thầy bói, rồi khóc tới sưng mắt, bỏ cơm bỏ nước, ảnh hưởng tới cái thai thì sao? Nghe Ba nói, tôi như sáng ra, rồi tươi tỉnh, rồi ăn cơm thật ngon miệng, như chưa khi nào được ăn ngon như vậy. Ba còn an ủi tôi, bảo sẽ đánh điện tín ra nơi chồng tôi đóng quân, cho biết tôi không được khỏe, để anh lấy phép xin về thăm. Không may, dịp đó, chồng tôi không về được, vì mới về thăm nhà 3 tháng trước.

Năm 1967, tôi sanh cháu thứ 2, cũng là con gái, trong lòng không an vì tôi chỉ có tẻ, không có nếp. Theo quan điểm bên nhà chồng thì tôi chưa tròn phận dâu trưởng, bởi chưa sanh được cho chồng đứa con trai, vì con trai anh sẽ là cháu đích tôn. Tôi tự dằn vặt mình, rồi tâm sự với Má chồng.

Một hôm, Ba chồng bảo tôi ngồi kế bên, ông hỏi:

- Ba nghe nói con muốn sanh cho Ba thằng cháu nội trai phải không? Thôi, tao can bậy, bậy nhìn bày chú của con Khánh kia. Coi như ba có 8 thằng con trai, 5 đứa con gái, mà bây có thấy Ba nhờ được thằng nào không? Chỉ toàn là mấy cô của con Khánh lo cho Ba thôi, chẳng thấy mặt đứa con trai nào khi

Ba hữu sự. Chồng bây đi lính xa, còn chằm chước, chớ mấy thằng kia ở đây, có xa xôi gì, mà chỉ giỡn quấy mới thấy mò về, tùm năm tùm ba nhậu cho đã đời. Nói bây đừng buồn, cả thằng Thiện, chồng bây, mới lớn lên đã đi lính, chưa có sự nghiệp gì lại bày đặt có vợ con. Lo cho vợ con còn chưa xuể, làm sao lo cho Ba Má đây. Không phải tao trách nó. Nhưng nếu bây muốn sanh, cứ sanh cháu gái cho Ba, Ba không cần đám con trai vô dụng...

Nghe Ba chồng nói chắc nịch, tôi cũng vẫn chưa yên lòng bởi con của Ba, một khi sanh sửa, sẽ đồ thừa tại em không để được cho anh đưa con trai thì anh phải nhờ người khác đẻ.

Tôi cũng không dám cãi lời Ba chồng, chỉ dạ dạ, rồi âm thầm coi báo, kêu xe lên tận Hương Lộ 14 xa tít ngoằn ngoèo tuốt ở Tân Bình, vô sâu tới Cầu Tre tìm ông thầy chuyên coi tử vi mà báo quảng cáo là thầy Tử Vi Đ.N. Á, giải lá số rất đúng, rất chính xác...

Tốn tiền xe khá bộn, lại thêm tiền lá số, nên tôi nhờ thầy chắm cho kỹ lưỡng. Thầy hẹn tuần sau trở lên lấy. Tôi hớn hờ mang lá số về, đọc tới đọc lui mấy bận, lời giải rành rành. Cung Tử Tức của tôi, có trai, có gái. Nội lời giải này, tôi thấy thật xứng đáng số tiền bỏ ra cho 2 cuộc taxi + tiền lá số tử vi.

Rồi Mẹ tôi lại được người quen chỉ cho một thầy khác, chắm tử vi rất có tiếng. Hai Mẹ con ngồi xích lô, xuống cuối đường Tự Đức, chạy chỉ 10 phút. Thầy Quản Văn Ch. người Bắc 54, nói năng nhỏ nhẹ. Thầy giải lá số không cần sách vở. Cả buổi sáng, Thầy tận tụy kể khung, ghi chú từng ô, sao chính - sao phụ, hung tinh - cát tinh, đắc địa - hãm địa, xung chiếu hạn 5 năm, hạn 10 năm, v.v.

Tôi nghe tai này, lọt qua tai kia. Điều tôi quan tâm và cần thiết, vẫn chỉ là cung Tử Tức thôi vì tôi cần kiếm con trai mà. Cuối cùng, câu phán đất giá nhất của thầy, làm tôi hớn hờ móc tiền đặt vào đĩa mà không hề thấy xót xa là:

- Tử vi của cô, trong cung Tử Tức có 1 trai 2 gái, mà con trai của cô lại là quý tử, lớn lên cô nhờ cậu con trai này lắm đây.

Mèn ơi, câu nói "trai quý tử" thật đáng giá ngàn vàng! Mẹ tôi cũng chung niềm vui mừng với tôi. Hai mẹ con cùng trang trọng cúi đầu kính cẩn chào thầy, rồi rút cảm ơn. Như

vậy là năm rõ mười rồi nhé. Thầy Đ.N. Á cũng giỏi quá vì thầy Quản Văn Ch. cũng giải lá số y như thầy Đ.N.Á.

Lần về phép của chồng tôi sau đó, tôi năn nỉ, i ôi, ngọt ngào quyến rũ... cho chồng tôi xiêu lòng, để cùng "làm ra con trai" như tôi mơ ước, như tôi tin tưởng chắc mèm vào 2 lá số tử vi của 2 thầy chấm Tử Vi xuất sắc.

Lần có thai cháu thứ 3, tôi cứ chăm chú xem cái đường đậm từ rốn chạy dài xuống dưới. Cái đường thẳng lần này sao nó đậm và đẹp thế, không lệch như 2 lần trước; nhất định là sanh con trai. Gặp người quen nào lớn tuổi, đã từng sanh đẻ, tôi đều kéo cái áo bầu lên, khoe cái bụng bầu gọn hơ, không chề bè, và ai cũng khen “Nhất định em sanh con trai, vì cái bụng của em gọn quá.” Tôi cười mãn nguyện, cảm ơn rồi rít, lại còn khoe thêm “Lần có bầu này lạ lắm chị. Em không bị ói mửa gì như 2 lần trước, lại không thèm chua chị ơi. Ngửi thấy mùi chua chua là em muốn ê răng.”

Tôi vội vàng báo tin mừng cho chồng tôi, Anh cũng vui lây. Tôi chắc mèm đã giữ được chân chồng vì sắp hoàn thành nhiệm vụ là “để được con trai” cho có tẻ có nếp. Tôi đại gi khai thật sự lo lắng của mình nếu không để được đứa con trai cho ông chồng trưởng nam để ông có cơ đỡ thừa khi muốn xé rào! Tôi cũng chẳng nôn nóng lắm cái ngày nở nhụy khai hoa, nhất định tôi sanh con trai mà!

Vào hai tháng cuối của thai kỳ, chồng tôi được chuyển về Sài Gòn, làm tại Phòng TQT/Bộ TL Hải Quân, ngay bên Bạch Đằng. Nói sao hết bao nhiêu niềm vui,

hạnh phúc ngập tràn trong lòng. Tôi đâm ra dễ thương hơn bao giờ, không hề thấy mệt nhọc hay cảm râm, nhăn nhó khó chịu dù bụng bầu đã hơi ỉ ạch. Ngày ấy rồi cũng đến! Từ cả tháng trước, tôi đã chuẩn bị mọi thứ, cái giỏ đựng tã, áo, khăn quần bé, băng rún, vớ, dầu khuynh diệp, v.v. Chồng tôi rất lo cho sự sạch sẽ của tôi và em bé. Chúng tôi tự lo sắm trước, không phải dùng đồ của Bảo Sanh viện. Chồng tôi đã xin nghỉ phép mấy ngày nay, để chờ tôi sanh.

Cơm nước vừa xong, tôi nghe hơi lâm râm đau bụng. Tôi bảo anh: “Em thấy lâm râm rồi, khi nào em đau thúc, thì anh chở em đi ngay nha, kẻo không kịp đâu đó.” Nghe tôi dặn, anh cười cười: “Người ta đau bụng 2 - 3 ngày mới sanh, em mới lâm râm, lo gì.” Anh đâu biết tôi sanh khó hay dễ vì hai đứa con trước, Mẹ tôi đưa đi sanh lúc anh đóng quân ở Nha Trang. Chừng 1 tiếng sau, tôi nghe đau nhiều hơn, nên vội thay quần áo, gọi anh chuẩn bị xe. Thêm mười lăm phút, tôi bắt đầu đau thúc:

- Anh ơi, đi mau... Coi chừng em đẻ rớt đó.

Anh mặc quần áo, lých quỳnh lấy giỏ đồ.

Tôi hét:

- Lấy xe liền đi, không kịp đâu.

Mẹ tôi cũng chạy qua hỏi:

- Con chở nó đi mau lên. Mẹ cầm giỏ đồ cho.

Anh hấp tấp đẩy xe ra, lóng cồng đạp máy mấy lần mới nổ.

Anh vừa dìu tôi vô tới phòng sanh, là tôi đã nghe thốn thốn.

Cô mụ Tư thăm cho tôi xong, bảo: "Bả sắp sanh rồi, may mà

chở tới kịp, không thì đẻ rớt đó." Mẹ tôi cũng vừa tới, xin

được vô phòng sanh với tôi. Anh ra băng ghế ngồi chờ, chưa

được 10 phút, cô mụ Tư mở cửa, thò đầu ra báo: “Con gái, 2

ký 1, sanh bình thường.” Tôi đang đuối sức, nghe câu “con

gái”, lòng thấy lạ lắm, iu xiu, cộng với mệt nên chỉ muốn

ngủ, còn sức đâu để buồn hay thất vọng... Tôi loáng thoáng

nghe anh hỏi cô Mụ Tư:

- Con gái sao cô? Tôi tưởng là con trai. Có làm không cô?

Tôi nghe tiếng Cô Mụ Tư cười hắc hắc...

- Làm sao được mà làm, có mình bả sanh trong này thôi.

Một tuần trong nhà Bảo Sanh Dương Ngân ở Trần Quang Khải, chồng tôi chăm chút lo cho tôi, ép tôi ăn cho có

hiều sữa, và mang áo quần về nhà giặt mỗi ngày. Nhìn đứa con nhỏ xíu, đỏ hồng, như con mèo ướt trụi lông, tôi buồn. Khi thấy bàn tay con nhẵn nhúm, ngón dài thậm thượt, bầu vú bầu vú, cái miệng nhỏ ửng ực nuốt dòng sữa mẹ, tôi dần dần lấy lại bình tĩnh, không còn suy nghĩ đến việc con trai hay con gái, bởi chồng tôi đã nói: “Con nào cũng là con.” Anh rất tế nhị, không nhắc đến đứa con trai chờ mong. Chỉ có vài lần, anh cười chọc tôi: “Anh đã nói rồi, con nào cũng là con, mà em không nghe, cứ quan trọng việc con trai con gái. Bữa nào soạn 2 lá số tử vi, đưa cho anh, anh đi bắt đền 2 ông thầy lá cải này mới được.”

Đứa con gái này y như con trai, từ nhỏ, đã không ưa mặc áo đầm! Tuy không trắng trẻo xinh xắn như 2 chị nó, nhưng bù lại nó nói chuyện có duyên. Đến tuổi dậy thì, cháu càng không thích mặc áo quần con gái, không hề thích chơi búp bê, mà mê trái banh da. Tôi cho tiền cháu ăn quà, cháu cộng thêm tiền lì xì Tết, đi mua trái banh da thật đẹp, rồi mặc quần sọt, áo thun sọc, đứng chống nạnh cho em rể tôi chụp tấm hình. Trông cháu y hệt như 1 đứa con trai.

Khi cháu đậu vô trường Sư Phạm Mẫu Giáo, bắt buộc phải mặc áo dài đi học thì cháu mặc nhưng không quan tâm áo may có đẹp không. Sau khi tốt nghiệp, cháu đi dạy tại các trường Mẫu Giáo, cháu rất yêu trẻ con và lại là người có nhiều nữ tánh. Bây giờ, cháu đã có con gái, năm nay 18 tuổi. Nhắc chuyện ngày xưa cháu thích làm con trai, cháu cũng không hiểu tại sao. Có lẽ do tôi ham muốn có con trai nên mới ảnh hưởng đến thai nhi chăng. Hai lần tin tưởng vào lá số tử vi làm tôi quê mặt với chồng và mất niềm tin vào bói toán!

Năm 2001, chồng tôi bị ung thư gan di căn và mất chỉ sau 26 ngày phát bệnh. Tôi như quy luôn sau cú sốc bất ngờ vì anh thường bảo tôi: "Xem cái tướng em yếu mệnh, đường chỉ tay còn bị đứt ở giữa, chắc không qua 60. Lúc ấy, con cái cũng ổn định rồi, anh sẽ thành thoi mà lo hậu sự cho em thật chu đáo." Không ngờ, người ra đi khi chưa đến tuổi 60 lại là anh chớ không phải tôi! Anh chỉ mong sống thêm được 6 tháng, cho được tiếng là hưởng thọ, vậy mà cũng không toại lòng. Tôi thỉnh thoảng lo hậu sự cho anh. Thầy ghi trên linh vị “Hưởng Thọ 60”. Tôi nhắc: “Nhà con chỉ mới 59 tuổi rồi”

thôi.” Thầy cười “Người Việt mình, mang thai 9 tháng 10 ngày trong bụng mẹ là đã tính thọ mạng được 1 tuổi rồi.” Tôi cũng được an ủi vì anh đã hưởng thọ như mong ước của anh. Từ đó, tôi lại càng không tin vào bói toán tướng số, mà chỉ củng cố niềm tin vững chắc vào luân hồi quả báo bản thân.

Cuối năm 2003, tôi, mẹ góa con cô, lại đứng ra xây căn nhà lên 3 tầng để vừa ở, vừa cho sinh viên thuê phòng, lấy tiền sinh sống, nuôi con cháu. Tôi lên kế hoạch vay tiền, đồ án cất nhà. Việc xây cất quy mô, tôi phải gọi nhà thầu quen, vừa xây xong nhà cho nhân viên của con tôi ở hẻm bên cạnh, trông khá đẹp và đầy đủ.

Tôi tìm đến chùa Giác Thọ ở Gò Vấp để nhờ thầy trụ trì xem phong thủy căn nhà vì tôi nghe nói thầy tu theo Mật Tông, rất giỏi về phong thủy. Vừa đặt chân vô nhà, thầy nhìn hòn non bộ rất đẹp của tôi ngoài góc sân, đã nói ngay:

- Đẹp đó, nhưng hại cho cô lắm.

Tôi ngạc nhiên, hỏi:

- Bạch Thầy, sao vậy?

- Nếu cô tin tôi, thì nên phá hòn non bộ này đi. Hướng cửa này là sinh vượng khí của cô, mà cô chắn hòn giả sơn thì sinh vượng khí làm sao vô được.

- Dạ, con sẽ dẹp bỏ.

Thầy bước vô nhà tôi, đăm chiêu hỏi khi nhìn di ảnh anh trên bàn thờ. Thầy hỏi tôi:

- Có phải cô đã sửa lại căn nhà sau khi mua? Ông chồng cô bảo cô đặt bếp theo hướng Tây Bắc phải không?

- Con không biết là hướng nào nhưng đúng là ảnh biểu con đặt bếp như vậy cho thuận tiện. Mời thầy đi xuống xem dùm con.

Xuống nhà bếp, thầy nói liền:

- Tôi biết ngay mà. Cũng bởi số ông đã dứt, mới khiến ông biểu cô đặt bếp hướng như vậy. Mà đó cũng là tốt cho cô và con cô. Ông đặt bếp hướng này, bại cho ông nhưng đã cứu mạng sống cô.

Tôi lạnh toát người... Hèn gì, tuần rồi tôi qua Chùa tìm thầy, vừa nhìn thấy tôi, thầy nói liền:

- Chồng cô chết rồi phải không? Tôi thấy có người nam đi theo, đứng ở ngoài kia.

Tôi ngớ người, giật mình và trả lời không kịp suy nghĩ:

- Dạ, con chạy honda vô đây một mình, không đi với ai hết.
- Tôi biết và có thấy rồi.

Sau đó, Thầy dùng la bàn đặt mọi nơi, ghi chép rõ ràng các cửa chánh cùng các cửa số cao, rộng bao nhiêu; bếp ở phương hướng nào, ... Tôi muốn cửa cái thật rộng, gần hết chiều ngang cho phép, nên phải làm 4 cánh cửa và thầy cho số đo thật tỉ mỉ. Thầy dặn, tuy nhìn không cân xứng, nhưng đó là số đo phong thủy rất phù hợp cho tôi, giúp tôi sống với tâm trạng bình an, cuộc sống cũng tương đối thoải mái.

Tháng 6/2007, tôi tham gia cùng các bạn Gia Long nhóm Mai Vàng, đi từ thiện ở Đức Trọng, Lâm Đồng 2 ngày. Trước khi lên đường, tôi có liên lạc cho anh bạn xưa đang sống ở Lạc Dương. Anh hẹn rõ ràng, còn nhắc đi nhắc lại là sẽ đến gặp tôi tại cà phê Thanh Thủy vào đúng 6 giờ chiều. Từ Long Khánh, chúng tôi đến Lâm Đồng ăn trưa, hơi muộn, vì kẹt xe ngoài dự đoán. Khi rời Bảo Lộc, đã 3 giờ chiều, lẽ ra giờ này sắp đến Đà Lạt. Không may, xe bị trục trặc máy móc, không chạy nhanh được, cứ ì ạch nhích từng chút. Lòng tôi nóng như lửa đốt vì không giữ đúng giờ hẹn với người bạn thân thiết; lên tới Đà Lạt đã 10 giờ đêm.

Trên đường trở về Sài Gòn, tôi im thin thít. Em T. ngồi cạnh bên gọi chuyện:

- Hình như chị gặp chuyện không vui: Sao buồn quá vậy? Đưa bàn tay đây cho em xem. Chị sanh ngày mấy, tháng mấy, năm mấy? Em giải tỏa mọi thứ cho chị.

Tôi hồ hững xoè bàn tay phải, lí nhí nói ngày sanh tháng đẻ của mình T. bầm bầm tính tính trên mấy đốt ngón tay, bắt đầu nói về tánh tình tôi, về cuộc sống, về gia đạo. Tôi ơ thờ nghe vì tâm trí vẫn lẩn lẩn buồn, xấu hổ với người bạn Lạc Dương. Rồi tôi chợt giật mình, từ từ nhận ra nhiều điểm T. nói đúng quá, y như T. ở ngay trong nhà tôi và biết rành rọt, dù tôi chỉ mới gặp T. trong chuyến đi từ thiện. Tôi chú ý nghe, càng nghe càng thích thú vì đúng quá, y như có ngải mét.

Tôi khen T.

- Woa, em bói tâm lý chị đúng quá đó nha.

T. cười cười:

- Em không đoán tâm lý chị, mà em đoán tạm số tử vi của chị, dựa theo ngày tháng sanh. Em chi biết sơ sơ, còn ông thầy dạy

em giỏi lắm.

Từ ngày 10, tháng 2, năm 2020, tôi cứ nghe đi nghe lại cái lá số tử vi của tôi do T. Châm và thầy đoán giải qua cái cassette rè rè. Tôi được mô tả là người hoạt bác, ăn nói nhỏ nhẹ, khéo léo; thích văn nghệ, nấu ăn. Chồng là người dịu dàng, hiền hậu, không trắng hoa. Gia đình, dòng họ bên Nội của Ngoại tổ mẫu có khoa bảng, làm quan từ thời còn vua. Ba Mẹ của bà đều đẹp. Con cái ở xa. Lúc trẻ, bà rất vất vả cực nhọc, nhưng càng lớn tuổi, càng thành thoi. Bà làm ra tiền, nắm giữ tiền bạc trong gia đình nhưng biết chi tiêu cần kiệm, thích làm phước thiện. Lúc 55 tuổi, bà có ý quyết định xuất gia nhưng không thực hiện được vì nặng nợ. Bây giờ, bà không vướng bận nhưng lại không xuất gia được vì căn duyên đã hết. Tôi giật mình khi nghe câu nói này, bởi sự tính toán này chồng con tôi còn không biết, mà ông Thầy dựa vào lá số, nói đúng sự việc. Thật kinh khủng! Lúc đó, tôi rất buồn vì có sự bất đồng trong gia đình. Tôi lên Thiên Viện năn nỉ ni sư T.N.Th.Ch, là cô giáo G.L của tôi lúc xưa, xin cho tôi đi tu. Ni sư cười: “Ai cho con đi tu mà đòi đi. Muốn đi tu với thầy, thì về kêu chồng của con viết giấy chấp thuận, rồi Thầy mới nhận.” Dĩ nhiên là tôi không có giấy chấp thuận của chồng tôi! Việc này, duy nhất chỉ có Ni Sư Th.Ch. và tôi biết thôi.

Trước khi qua Mỹ, tôi lên từ giả ni sư (2007), hứa với thầy sau khi tham dự Đại Hội G.L vài tháng sẽ trở về và xin được theo chân thầy tu học. Thế mà tôi cứ lần lữa lỗi hẹn với thầy nhiều năm. Thầy cười buồn: “Thôi con đừng hứa hẹn, chùng nào con về thì về. Thầy già rồi, không biết chết nay sống mai. Thầy dặn chúng đệ tử, đừng thờ phượng chi, hóa táng xong, đem tro ra biển rải. Khi con về, ra biển mà gọi thầy ơi... thầy hồi.”

Còn nhiều điều rất đúng nhưng có một chuyện quan trọng nhất mà tôi chỉ có thể nói là nợ oan gia. Sau khi Ba các cháu mất được 5 năm, người bạn thân trong nhóm chúng tôi (chơi với nhau cả mười năm trời), lại ngỏ lời cầu hôn. Anh ấy thật xứng đáng nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ bình thản vô tình trước sự sẵn đón của anh và khi anh thẳng thắn ngỏ lời là đã để ý tôi từ nhiều năm trước, lúc chồng tôi còn sống. Tôi

nhẹ nhàng khước từ và cho anh biết tôi sẽ không khi nào lấy chồng. T. có biết chuyện này và khi nghe thầy phán " Bà tuy là người đoan chính, nhưng chồng chết, bà sẽ tái giá ở phương xa." T. đã phản đối kịch liệt:

- Sao kỳ vậy thầy. Tui biết chỉ không ưng ai đâu, chỉ ở vậy thờ chồng nuôi con. Đã có người nhứt quyết đòi cưới, mà chỉ không ưng kìa. Sao kỳ vậy Thầy?

- Tui làm sao biết được tại sao? Đâu phải tui nói, lá số bà nói đây nè. Vào thời điểm đó, tự nhiên duyên đưa tới, bà muốn từ chối cũng không được. Hỏi tui vậy, tui biết trả lời sao?

Ấy vậy mà, tôi lấy chồng thiệt. Chuyện vô lý mà thật sự đã xảy ra theo lá số tử vi của tôi vào đúng cái thời điểm sao đào - hồng - hỷ chiếu cung Phu. Lại lòng!

Tôi khước từ người đeo đuổi tôi trong mười năm. Lại khước từ người có đủ điều kiện nhà cửa, việc làm, sẵn lòng cưới tôi sau gần một năm tìm hiểu tại trên đất Mỹ để nhận điện thoại anh Kiều gọi làm quen lần đầu tiên. Tuần lễ sau tôi nhận được thơ cầu hôn! Đúng y chóc lời ông thầy đã giải lá số tử vi cho tôi lần thứ 3, lần cuối cùng!

Từ lúc T. chấm dứt lá số, rồi đưa ông thầy giải đáp, đến nay đã 13 năm. Ông thầy chưa hề gặp tôi, không thể nói rằng ông giải lá số qua "nhìn mặt mà bắt hình dong". Tôi thắc mắc và không hiểu sao nó lại trùng khớp đến vậy! Cám ơn ông thầy của T. và T. đã hoàn tất lá số cho tôi. Tôi không tin bói toán, bùa ngải, không tin đồng bóng, cũng không tin vào 2 lá số tử vi trước nhưng lần này, tôi buộc phải tin. Điều tôi muốn nhấn mạnh là có những chuyện được tiên đoán trong quá khứ đã dần dần trở thành hiện thực trong 13 năm qua.

Tôi không trông đợi, nhưng tôi biết rồi việc gì đến, cũng sẽ đến và tôi có thể bình thần nở nụ cười cuối cùng trước khi nhắm mắt. Mèn ơi, lá số tử vi cuối cùng của tôi đúng đến 99%. Tại sao? Tôi không biết!

Thanh Song Kim Phú

